Dosarul nr. 2-25856/2025 (2-25178442-12-2-23122025-1)

H O T Ă R Î R E

În numele Legii
(dispozitiv)

20 iulie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei,
judecător Crigan Dragoş
grefier Bonca Elena

cu participarea reclamantului Roşca Andrian, a reprezentantului acestuia avocat Mocanu Serghei în temeiul MA cu nr. 2165981 din 18 decembrie 2025 şi în lipsa reprezentantului Agenţiei Proprietăţii Publice şi Institutului de Tehnică Agricolă „Mecagro”, intervenientului accesoriu Micu Alexei, care au fost legal citaţi despre data, ora şi locul petrecerii şedinţei de judecată.

a examinat în şedinţă de judecată publică, în sediul instanţei, cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă Roşca Andrian către Agenţia Proprietăţii Publice şi Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”, intervenient accesoriu Micu Alexei cu privire la anularea hotărârii fondatorului, restabilirea la serviciu, încasarea salariului pentru lipsa forţată de la muncă, repararea prejudiciului moral şi compensarea cheltuielilor de judecată.

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

1. La data de 22 decembrie 2025, Roşca Andrian a depus cerere de chemare în judecată către Agenţia Proprietăţii Publice şi Institutul de tehnică Agricolă „Mecagro” cu privire la anularea hotărârii fondatorului nr.15- p din 24 septembrie 2025, emisă de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice Valerian Bobu, restabilirea reclamantului în funcţia deţinută anterior, incasarea de la Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" în beneficiu lui reclamantului a salariului pentru lipsa forţată de la serviciu începînd cu data de 25 septembrie 2025 pînă la

data restabilirii în funcţia deţinută anterior concedierii, încasarea de la Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro” în beneficiul reclamantului a prejudiciului moral în sumă de 200 000 lei şi incasarea de la Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" în beneficiu reclamantului a cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acţiunii a indicat că reclamantul Andrian Roşca în urma concursului câştigat la data de 25 octombrie 2024, prin ordinul nr.24-p emis de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice - Valerian Bobu a fost angajat de Agenţia Proprietăţii Publice ca fondator al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" în baza contractului individual de muncă nr.11, în funcţia de administrator al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" începind cu 01 noiembrie 2024 pe un termen de 5 ani.

3. Declară că, ulterior, în temeiul hotărârii fondatorului nr.15-p din 24 septembrie 2025, emisă de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice - Valerian Bobu, s-a hotărât de a înceta contractul individual de muncă al administratorului Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" nr. 11 din 25 octombrie 2024 Andrian Roşca la data de 25 septembrie 2025 pe motivul pierderii încrederii fondatorului ca urmare a acţiunilor administratorului Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”.

4. Meţionează că, analizând procedura concedierii reclamantului din funcţia ocupată, prin prisma legislaţiei în vigoare, precum şi clauzele contractului individual de muncă nr.11 din 25 octombrie 2024, consideră că hotărârea fondatorului nr. 15-p din 24 septembrie 2025, emisă de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice- Valerian Bobu este emisă contrar prevederilor Codului Muncii şi art.7 alin.3 din Legea RM nr.246/2017 cu privire la întreprinderea de stat şi întreprinderea municipală, deoarece angajatorul nu a respectat drepturile reclamantului şi prescripţia din procesul-verbal nr.40 din 08 septembrie 2025 al şedinţei consiliului administraţie a Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro” privind acţiunile reclamantului.

5. Mai menţionează că, hotărârea fondatorului nr.15- p din 24 septembrie 2025, emisă de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice - Valerian Bobu, prin care s-a hotărât a înceta contractul individual de muncă al administratorului Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro” nr.11 din 25 octombrie 2024 Andrian Roşca la data de 25 septembrie 2025 este emisă ilegal, din care motiv în temeiul art.89;90 din Codul Muncii al RM reclamantul urmează a fi

restabilit în funcţia deţinută anterior cu încasarea în beneficiu lui a salariul pentru lipsa forţată de la serviciu începând cu data concedierii pînă la data restabilirii în funcţia deţinută anterior. Prin concediere, acţiune abuzivă întreprinsă de fondator faţă de Andrian Roşca, ultimul a suportat un prejudiciu moral în sumă de 200 000 lei, care se exprimă prin suferinţele psihico-emoţionale suportate de el (ruşine, incomoditate, umilinţă) în raport cu rudele sale şi colegii de muncă.

6. La data de 15 ianuarie 2026, reprezentantul pârâtului Agenţiei Proprietăţii Publice au depus referinţă asupra cererii de chemare în judecată depuse.

7. Potrivit referinţei, ultimii au indicat că raţiunea invocată de pârât pentru emiterea ordinului privind încetarea contractului individual de muncă al administratorului Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" se bazează pe premisa că raporturile dintre administrator şi persoana juridică au natura juridică a unui mandat, legislaţia muncii având aplicare subsidiară sau chiar fiind inaplicabilă.

8. Astfel, conform art. 177 Cod civil al RM, persoana juridică îşi exercită, de la data constituirii, drepturile şi îşi execută obligaţiile prin administrator. În continuare, art. 185 Cod civil al RM stabileşte că administratorul trebuie să acţioneze în conformitate cu dispoziţiile actului de constituire al persoanei juridice şi cu hotărârile organelor cărora se subordonează.

9. De asemenea, art. 200 Cod civil al RM, prevede că administratorul poate fi eliberat din funcţie prin hotărârea organului competent al persoanei juridice, fie în temeiul prevăzut de lege sau de contract, fie chiar fără invocarea unui motiv, fără respectarea unui termen de preaviz. În situaţia în care între administrator şi persoana juridică există un raport juridic de muncă, eliberarea din funcţie conform alin. (1) atrage încetarea de drept, în aceeaşi zi, a contractului individual de muncă. Dispoziţiile legislaţiei muncii nu pot fi invocate pentru a contesta hotărârea de eliberare din funcţie a administratorului. Dacă însă eliberarea din funcţie a fost dispusă invocând un temei prevăzut de lege sau de contract, dar situaţia de fapt nu corespunde acelui temei, administratorul poate solicita instanţei constatarea că a fost eliberat fără invocarea unui motiv, fără a putea contesta în sine hotărârea de eliberare.

10. În interpretarea acestei norme, Agenţia Proprietăţii Publice subliniază că, în actuala reglementare a Codului civil referitoare la eliberarea din funcţie a administratorului, condiţionările şi limitările impuse de legislaţia muncii sau de

clauzele contractuale nu mai sunt aplicabile. Accentul este pus pe dreptul angajatorului de a înceta, în orice moment, raporturile cu administratorul, elementul esenţial fiind încrederea de care acesta se bucură sau nu, după modelul raporturilor de mandat.

11. Posibilitatea revocării mandatului îşi are temeiul în caracterul intuitu personae al acestui tip de contract, caracter care se manifestă atât la momentul încheierii, cât şi pe parcursul executării sale. Acest caracter presupune existenţa unei încrederi suficiente a mandantului în mandatar, în măsura în care mandantul îi conferă acestuia puterea de a-i forma voinţa juridică şi de a produce efecte juridice în patrimoniul său. Întrucât această încredere este esenţială pentru executarea contractului de mandat, pierderea ei, indiferent de cauză, conferă mandantului dreptul de a înlătura forţa obligatorie a contractului.

12. Această concluzie se întemeiază pe dispoziţiile art. 177 alin. (6) Cod civil, potrivit cărora raporturile juridice dintre persoana juridică şi administrator sunt supuse regulilor privind reprezentarea şi mandatul, dacă legea sau actul de constituire nu prevede altfel. În consecinţă, devin aplicabile normele referitoare la rezoluţiunea contractului de mandat şi revocarea mandatului. În acest sens, art. 1499 alin. (1) Cod civil stabileşte că oricare dintre părţi poate declara rezoluţiunea contractului de mandat oricând şi fără motiv, revocarea mandatului fiind echivalentă cu rezoluţiunea acestuia.

13. Aceeaşi regulă este consacrată şi în contractul individual de muncă nr. 11 din 25.10.2024, la pct. 8.2 subpct. 6) lit. h) şi n), potrivit cărora, în cazul pierderii încrederii fondatorului faţă de administrator, acesta poate fi eliberat din funcţie, iar contractul poate fi reziliat din iniţiativa fondatorului, chiar înainte de expirarea termenului de valabilitate. Pierderea încrederii reprezintă un reflex direct al naturii intuitu personae a raportului de mandat, mandantul având posibilitatea revocării ad nutum.

14. Prin urmare, chiar dacă între părţi este încheiat un contract individual de muncă, dispoziţiile legislaţiei civile au caracter prioritar. Calificarea juridică a unui contract nu se face exclusiv după denumirea sa, ci după conţinutul şi natura raporturilor dintre părţi, iar în acest caz natura este una de mandat. În consecinţă, administratorul nu beneficiază de protecţia specifică prevăzută de Codul muncii.

15. Reprezentantul Agenţiei Proprietăţii Publice argumentează că, potrivit art. 200 alin. (2) Cod civil, reclamantul nu avea dreptul să conteste revocarea din

funcţie invocând Codul muncii, întrucât controlul judiciar este exclus. Revocarea reprezintă prerogativa exclusivă a organului competent al persoanei juridice, iar instanţa nu poate substitui voinţa acestuia şi nu poate evalua oportunitatea menţinerii încrederii faţă de administrator.

16. Totodată, în baza art. 200 alin. (3) Cod civil, chiar dacă temeiul invocat pentru eliberare nu corespunde prevederilor legale sau contractuale, administratorul poate solicita doar constatarea lipsei unui motiv, nu şi anularea revocării. Astfel, instanţa nu are competenţa de a impune o conducere contrar voinţei organelor de administrare, iar o asemenea intervenţie ar echivala cu o preluare ostilă a conducerii Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro". Nefiind răsturnată prezumţia de legalitate a Ordinului nr. 15-P din 24.09.2025 în partea contestată, Agenţia Proprietăţii Publice (APP) apreciază că cerinţele subsecvente formulate de reclamant sunt neîntemeiate în drept.

17. În privinţa pretenţiei de compensare a prejudiciului moral, APP reţine că aceasta urmează a fi respinsă, întrucât nu sunt întrunite condiţiile art. 2036 Cod civil — reclamantul nu a probat existenţa unor suferinţe fizice sau psihice cauzate prin fapte ce ar aduce atingere drepturilor personale nepatrimoniale. În temeiul art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, sarcina probei aparţine părţii care invocă circumstanţele pe care îşi fundamentează pretenţiile, iar în lipsa unor probe, nu există temei legal pentru repararea prejudiciului moral solicitat.

18. La data de 24 martie 2026, reprezentantul Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro" a depus referinţă asupra cauzei.

19. Potrivit referinţei, ultimul a indicat că art. 7, alin (3), din Legea nr. 246/2017 cu privire la întreprinderea de stat şi întreprinderea municipală prevede că, fondatorul întreprinderii de stat desemnează şi eliberează din funcţie administratorul întreprinderii de stat, la propunerea consiliului de administraţie. Fondatorul întreprinderii de stat transmite atribuţiile de administrare a patrimoniului şi de desfăşurare a activităţii de întreprinzător administratorului în baza contractului individual de muncă. Astfel, competenţa directă de a numi şi elibera din funcţie administratorul întreprinderii de stat o are nemijlocit Agenţia Proprietăţii Publice. Subsecvent, art. 7, alin. (4) din Legea 246/2017 stipulează că, contractul individual de muncă al administratorului stabileşte drepturile şi obligaţiile părţilor, inclusiv restricţiile privind drepturile de folosinţă şi dispunere a patrimoniului întreprinderii de stat/municipale, prevede modul şi condiţiile de

remunerare a administratorului, stabileşte obiectivele de performanţă ale acestuia, răspunderea materială a părţilor, precum şi condiţiile de încetare şi reziliere a contractului.

20. Mai menţionează că, potrivit pct. 8.2., alin. (6), lit. h) din Contractul individual de muncă nr. 11 din 25.10.2024, Contractul încetează la iniţiativa fondatorului, până la expirarea termenului de valabilitate a acestuia, în caz de „pierderea încrederii Fondatorului ca urmare a unor acţiuni sau inacţiuni ale Administratorului, inclusiv în condiţiile art. 200 din Codul civil al Republicii Moldova". Deci, această clauză contractuală, cu care reclamantul a fost deacord la semnarea contractului, şi care a servit temei de încetare a contractului individual de muncă, reprezintă modul prin care fondatorul îşi exercită drepturile sale de administrare. Art. 200, alin. (1) Cod civil al Republicii Moldova statuează că, administratorul poate fi eliberat din funcţie prin hotărîre a organului competent al persoanei juridice conform temeiului prevăzut de lege sau contract, precum şi fără invocarea unui motiv, fără termen de preaviz. Deci, fondatorul este în dreptul său legal şi contractual de a elibera administratorul întreprinderii de stat. Totodată, alin. (2) din articolul precitat indică faptul că, în cazul în care între administrator şi persoana juridică există un raport juridic de muncă, eliberarea din funcţie conform alin. (1) atrage încetarea contractului individual de muncă din aceeaşi dată. Dispoziţiile legislaţiei muncii nu pot fi invocate pentru a contesta hotărîrea de eliberare din funcţie a administratorului. Deci, această prevedere exhaustivă înlătură orice drept al fostului administrator de a se adresa în insanţa de judecată în vederea consestării actului de încetare a contractului individual de muncă.

21. Astfel, din considerentele menţionate supra, cererea reclamantului privind anularea hotărârii fondatorului nr. 15-p din 24.09.2025 este lipsită total de temei juridic şi urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

22. În şedinţa de judecată, reclamantul Roşca Andrian a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată depusă pe motivele de fapt şi de drept invocate în cererea de chemare în judecată.

23. Reprezentanţii pârâţilor Agenţiei Proprietăţii Publice şi Institutului de Tehnică Agricolă „Mecagro" în şedinţa de judecată nu s-au prezentat, fiind legal citaţi despre data, ora şi locul petrecerii şedinţei de judecată.

24. Intervenientul accesoriu Micu Alexei, fiind înştiinţat legal cu privire la examinarea prezentei cauze, în şedinţă de judecată nu s-a prezentat.

25. Audiind explicaţiile participanţilor la proces, examinând materialele cauzei şi apreciind probele administrate în ansamblul lor, prin prisma pertinenţei, admisibilităţii şi veridicităţii acestora, instanţa de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată şi urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

26. În conformitate cu art. 118 alin. (1) şi (3) Cod de procedură civilă al RM, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale, dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească, pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

27. Potrivit art. 121 Cod de procedură civilă al RM, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa unor circumstanţe importante pentru soluţionarea justă a cazului.*

28. În corespundere cu art. 130 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă al RM, *instanţa judecătorească apreciază probele după propria convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar, în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază sub aspectul pertinenţei, admisibilităţii şi veridicităţii, iar toate probele în ansamblu, sub aspectul legăturii lor reciproce şi suficienţei pentru soluţionarea pricinii.*

29. În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă al RM, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată*.

30. Totodată, potrivit art. 240 alin. (1) şi (3) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii, hotărârea fiind adoptată în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.*

31. În fapt, instanţa reţine că, în urma desfăşurării concursului pentru ocuparea funcţiei de administrator al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”,

reclamantul Roşca Andrian a fost numit în această funcţie prin ordinul nr. 24-p din 25 octombrie 2024, emis de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice. Ulterior, între Agenţia Proprietăţii Publice, în calitate de fondator, şi reclamant a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 11 din 25 octombrie 2024, prin care s-a stabilit exercitarea funcţiei de administrator începând cu 1 noiembrie 2024, pentru un termen de 5 ani.

32. Prin hotărârea fondatorului nr. 15-p din 24 septembrie 2025, emisă de directorul general adjunct al Agenţiei Proprietăţii Publice, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al reclamantului, începând cu 25 septembrie 2025, fiind invocat motivul pierderii încrederii fondatorului ca urmare a acţiunilor administratorului.

33. În vederea aprecierii legalităţii măsurii contestate, instanţa consideră necesar să stabilească, cu prioritate, natura juridică a raporturilor dintre reclamant şi Agenţia Proprietăţii Publice, precum şi regimul juridic aplicabil încetării acestora.

34. Potrivit art. 177 alin. (6) Cod civil al RM, *raporturilor juridice dintre persoana juridică şi administrator li se aplică dispoziţiile legale cu privire la reprezentare şi mandat, dacă legea sau actul de constituire nu prevede altfel.*

35. Din conţinutul normei citate rezultă că raporturile juridice dintre persoana juridică şi administrator prezintă particularităţi care le diferenţiază de raporturile de muncă obişnuite. Astfel, administratorul nu exercită doar atribuţii specifice unui salariat, ci îndeplineşte funcţia de organ executiv al persoanei juridice, fiind învestit cu competenţa de a acţiona în numele acesteia şi de a-i angaja poziţia juridică în raporturile cu terţii.

36. Prin urmare, calificarea juridică a raporturilor dintre persoana juridică şi administrator nu poate fi determinată exclusiv prin prisma denumirii actului încheiat între părţi, ci trebuie realizată ţinând cont de natura funcţiei exercitate, atribuţiile conferite administratorului şi normele speciale care reglementează statutul acestuia.

37. În acest sens, instanţa observă că însăşi Legea nr. 246/2017 cu privire la întreprinderea de stat şi întreprinderea municipală stabileşte un regim juridic particular pentru administratorul întreprinderii de stat. Or, potrivit art. 7 alin. (3) din legea menţionată, *fondatorul desemnează şi eliberează din funcţie administratorul întreprinderii de stat, la propunerea consiliului de administraţie, atribuţiile de administrare a patrimoniului şi de desfăşurare a activităţii de*

întreprinzător fiind transmise administratorului în baza contractului individual de muncă.

38. Aşadar, în cazul administratorului unei întreprinderi de stat, existenţa unui contract individual de muncă nu înlătură aplicabilitatea normelor speciale privind statutul, atribuţiile şi încetarea mandatului acestuia. Dimpotrivă, raporturile juridice respective trebuie examinate prin coroborarea dispoziţiilor legislaţiei speciale cu prevederile Codului civil, în măsura în care acestea nu contravin reglementării speciale.

39. În acest context, instanţa reţine că art. 200 alin. (1) Cod civil al RM prevede că administratorul poate fi eliberat din funcţie prin hotărârea organului competent al persoanei juridice, conform temeiului prevăzut de lege sau contract, precum şi fără invocarea unui motiv, fără termen de preaviz.

40. Reglementarea respectivă consacră caracterul revocabil al funcţiei de administrator, justificat prin natura raporturilor de încredere care stau la baza exercitării atribuţiilor de administrare şi reprezentare a persoanei juridice. Întrucât administratorului îi este încredinţată conducerea activităţii persoanei juridice şi exercitarea atribuţiilor în numele acesteia, menţinerea sa în funcţie presupune existenţa unei relaţii de încredere între administrator şi organul competent să îl desemneze.

41. În acelaşi sens, art. 1499 alin. (1) Cod civil al RM stabileşte că *oricare dintre părţi poate declara rezoluţiunea contractului de mandat oricând şi fără motive, revocarea mandatului fiind echivalentă cu rezoluţiunea acestuia.*

42. Prin urmare, caracterul revocabil al mandatului presupune că menţinerea administratorului în funcţie nu reprezintă un drept absolut al acestuia pe întreaga perioadă pentru care a fost încheiat contractul, ci depinde de menţinerea raportului de încredere necesar exercitării atribuţiilor de administrare.

43. Totodată, instanţa subliniază că dreptul de revocare a administratorului nu este unul arbitrar şi nu poate fi confundat cu posibilitatea organului competent de a acţiona în afara limitelor stabilite de lege. Exercitarea acestei prerogative trebuie să respecte competenţa organului care adoptă decizia, condiţiile legale de desemnare şi eliberare din funcţie, precum şi eventualele cerinţe procedurale instituite prin legea specială.

44. În acest sens, art. 200 alin. (2) Cod civil al RM prevede expres că, *în cazul în care între administrator şi persoana juridică există un raport juridic de muncă,*

eliberarea din funcţie conform alin. (1) atrage încetarea contractului individual de muncă din aceeaşi dată. Totodată, norma stabileşte că dispoziţiile legislaţiei muncii nu pot fi invocate pentru a contesta hotărârea de eliberare din funcţie a administratorului.

45. Din interpretarea sistematică a dispoziţiilor menţionate rezultă că legiuitorul a instituit un regim juridic special al încetării raporturilor cu administratorul, în care hotărârea de eliberare din funcţie constituie temeiul juridic al încetării concomitente a contractului individual de muncă. Prin urmare, contestarea unei asemenea hotărâri nu poate fi fundamentată pe garanţiile specifice concedierii unui salariat obişnuit, în măsura în care acestea sunt înlăturate expres de norma specială.

46. În acelaşi timp, art. 200 alin. (3) Cod civil al RM reglementează situaţia în care eliberarea din funcţie a administratorului a fost dispusă prin invocarea unui temei prevăzut de lege sau contract, însă circumstanţele de fapt nu se încadrează în temeiul respectiv. Într-o asemenea situaţie, administratorul poate solicita instanţei să constate că a fost eliberat din funcţie fără invocarea unui motiv, fără a putea contesta, din acest motiv, însăşi hotărârea de eliberare din funcţie.

47. Aşadar, legiuitorul a delimitat în mod expres consecinţele juridice ale revocării administratorului de cele ale concedierii unui salariat în condiţiile legislaţiei muncii, stabilind totodată remediul juridic de care dispune administratorul atunci când temeiul concret invocat pentru eliberarea sa din funcţie nu corespunde situaţiei de fapt.

48. Aplicând aceste dispoziţii la circumstanţele cauzei, instanţa reţine că reclamantul Roşca Andrian exercita funcţia de administrator al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”, funcţie care, prin natura sa, presupune exercitarea atribuţiilor de conducere şi reprezentare a întreprinderii în limitele stabilite de lege şi contract.

49. Totodată, instanţa constată că pct. 8.2 subpct. (6) lit. h) din contractul individual de muncă nr. 11 din 25 octombrie 2024 prevede posibilitatea încetării contractului, la iniţiativa fondatorului, înainte de expirarea termenului de valabilitate, în cazul pierderii încrederii fondatorului ca urmare a unor acţiuni sau inacţiuni ale administratorului, inclusiv în condiţiile art. 200 Cod civil.

50. Prin urmare, părţile au prevăzut în mod expres în contract posibilitatea încetării raporturilor juridice în cazul pierderii încrederii fondatorului, această

clauză fiind în concordanţă cu regimul juridic al revocabilităţii administratorului consacrat de art. 200 Cod civil.

51. În aceste condiţii, simpla împrejurare că reclamantul a fost desemnat pentru un termen de 5 ani nu poate conduce la concluzia că fondatorul era ţinut să menţină raporturile contractuale până la expirarea termenului respectiv, în condiţiile în care legea şi contractul permit eliberarea administratorului din funcţie anterior acestui moment.

52. Referitor la argumentele reclamantului privind pretinsa nerespectare a procesului-verbal nr. 40 din 8 septembrie 2025 al şedinţei Consiliului de Administraţie al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”, instanţa reţine că simpla existenţă a unor constatări, recomandări sau prescripţii consemnate într-un asemenea act nu este suficientă, prin ea însăşi, pentru a demonstra nelegalitatea hotărârii fondatorului.

53. Or, pentru aprecierea relevanţei juridice a procesului-verbal respectiv, este necesar să se determine conţinutul concret al hotărârilor adoptate de Consiliul de Administraţie, natura juridică a acestora şi măsura în care ele condiţionau exercitarea competenţei fondatorului de eliberare din funcţie a administratorului.

54. În acest sens, instanţa reţine că potrivit pct. 3 din Procesul verbal nr. 40 al şedinţei Consiliului de Administraţie al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro” din 8 septembrie 2025 s-a decis de a transmite spre examinare Fondatorului, în persoana Agenţiei Proprietăţii Publice a Raportului comisiei de cenzori al „Mecagro” privind controlul efectuat în perioada 25.07.225-2.08.225 în scopul adoptării deciziei corespunzătoare cu privire la evaluarea acţiunilor administratorului ce au fost constatate în Raportul organului de control.

55. Prin urmare, în măsura în care din conţinutul procesului-verbal nu rezultă existenţa unei condiţii legale ori a unei hotărâri obligatorii care să împiedice fondatorul să adopte măsura contestată, argumentul reclamantului privind nerespectarea acestui act nu poate constitui, prin el însuşi, temei pentru anularea hotărârii fondatorului.

56. În ceea ce priveşte legalitatea hotărârii nr. 15-p din 24 septembrie 2025, instanţa constată că aceasta a fost emisă de reprezentantul Agenţiei Proprietăţii Publice, în calitate de fondator al întreprinderii de stat, fiind invocat motivul pierderii încrederii în administrator, motiv prevăzut atât de cadrul normativ

aplicabil, cât şi de clauzele contractului individual de muncă încheiat cu reclamantul.

57. Instanţa consideră necesar să sublinieze că, în condiţiile art. 200 Cod civil, revocarea administratorului nu este condiţionată de demonstrarea unei abateri disciplinare în sensul legislaţiei muncii şi nici de parcurgerea procedurii de concediere disciplinară. Aceasta constituie o modalitate distinctă de încetare a raporturilor juridice cu administratorul, întemeiată pe caracterul revocabil al mandatului şi pe prerogativa organului competent de a decide asupra menţinerii acestuia în funcţie.

58. În consecinţă, argumentele reclamantului referitoare la pretinsa nerespectare a garanţiilor procedurale specifice concedierii salariaţilor nu sunt de natură să determine, prin ele însele, nelegalitatea hotărârii contestate, atât timp cât încetarea raporturilor juridice a fost dispusă în cadrul regimului juridic special instituit pentru administratorul întreprinderii de stat.

59. În aceste condiţii, instanţa concluzionează că pretenţia reclamantului privind anularea hotărârii fondatorului nr. 15-p din 24 septembrie 2025 este neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

60. Referitor la pretenţia privind restabilirea reclamantului în funcţia de administrator al Î.S. Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”, instanţa reţine că această solicitare este întemeiată pe pretinsa nelegalitate a eliberării din funcţie şi reprezintă o consecinţă a cererii de anulare a hotărârii fondatorului.

61. Or, având în vedere că în speţă nu au fost stabilite circumstanţe care să justifice anularea hotărârii de eliberare din funcţie, nu există temei juridic pentru dispunerea restabilirii reclamantului în funcţia de administrator. O asemenea măsură ar presupune înlăturarea efectelor unei hotărâri de revocare care, în circumstanţele constatate, nu a fost infirmată sub aspectul legalităţii.

62. Cu privire la solicitarea de încasare a despăgubirilor pentru lipsa forţată de la muncă, instanţa reţine că, potrivit art. 90 alin. (1) şi alin. (2) Codul muncii, repararea prejudiciului cauzat salariatului în urma transferului sau eliberării nelegitime din serviciu presupune existenţa unei măsuri nelegitime, constatate în condiţiile legii.

63. Prin urmare, plata despăgubirii pentru întreaga perioadă de absenţă forţată de la muncă nu constituie o consecinţă automată a încetării raporturilor de muncă, ci

reprezintă un remediu juridic aplicabil în cazul în care se constată caracterul nelegitim al eliberării din serviciu.

64. În prezenta cauză, întrucât nu s-a constatat caracterul nelegitim al eliberării reclamantului din funcţia de administrator, nu sunt întrunite condiţiile pentru aplicarea mecanismului reparator prevăzut de art. 90 Codul muncii. Respectiv, pretenţia privind încasarea despăgubirilor pentru lipsa forţată de la muncă urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

65. Referitor la pretenţia privind repararea prejudiciului moral în sumă de 200 000 lei, instanţa reţine că aceasta trebuie examinată prin prisma condiţiilor legale privind angajarea răspunderii pentru prejudiciul nepatrimonial.

66. Potrivit art. 2036 Cod civil al RM, *repararea prejudiciului moral presupune existenţa unei fapte ilicite prin care au fost aduse atingeri drepturilor personale nepatrimoniale ale persoanei, precum şi stabilirea legăturii de cauzalitate dintre fapta respectivă şi suferinţele invocate.*

67. Totodată, în cazul raporturilor de muncă, art. 90 alin. (2) Codul muncii al RM prevede posibilitatea compensării prejudiciului moral cauzat salariatului prin eliberarea nelegitimă din serviciu.

68. Din interpretarea normelor menţionate rezultă că repararea prejudiciului moral nu poate fi dispusă exclusiv în baza faptului încetării raporturilor juridice dintre părţi, fiind necesară constatarea condiţiilor legale care atrag răspunderea persoanei obligate la repararea acestuia.

69. În speţă, reclamantul a justificat solicitarea prejudiciului moral prin invocarea unor suferinţe psihico-emoţionale, precum ruşinea, incomoditatea şi umilinţa resimţite în raport cu rudele şi colegii de muncă, ca urmare a eliberării din funcţia de administrator.

70. Cu toate acestea, instanţa constată că, în circumstanţele concrete ale cauzei, nu a fost stabilită existenţa unei fapte ilicite imputabile pârâţilor, care să fi determinat atingerea unor drepturi personale nepatrimoniale ale reclamantului. Or, simpla nemulţumire faţă de încetarea raporturilor contractuale sau consecinţele emoţionale fireşti ale pierderii unei funcţii nu sunt suficiente, în absenţa celorlalte condiţii legale, pentru angajarea răspunderii în vederea reparării prejudiciului moral.

71. În consecinţă, instanţa ajunge la concluzia că pretenţia reclamantului privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 200 000 lei este neîntemeiată şi urmează a fi respinsă.
72. Referitor la solicitarea privind compensarea cheltuielilor de judecată, instanţa reţine că, potrivit art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză, cheltuielile de judecată.
73. Întrucât cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă integral, reclamantul nu poate pretinde compensarea cheltuielilor de judecată din contul pârâţilor, în condiţiile în care aceştia au avut câştig de cauză.
74. În subsidiar, instanţa reţine că obligaţia de motivare a hotărârilor judecătoreşti, care decurge din art. 6 § 1 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, nu presupune oferirea unui răspuns detaliat fiecărui argument invocat de participanţii la proces, întinderea acestei obligaţii fiind determinată de natura deciziei şi circumstanţele concrete ale cauzei. În acest sens sunt relevante constatările Curţii Europene a Drepturilor Omului în cauzele Van de Hurk împotriva Ţărilor de Jos, pct. 61, Garcia Ruiz împotriva Spaniei, pct. 26, Ruiz Torija împotriva Spaniei, pct. 29, şi Hiro Balani împotriva Spaniei, pct. 27.
75. Prin urmare, raportând circumstanţele de fapt stabilite la normele de drept material aplicabile şi apreciind probele administrate în ansamblul lor, instanţa concluzionează că pretenţiile reclamantului privind anularea hotărârii fondatorului, restabilirea în funcţie, încasarea despăgubirilor pentru lipsa forţată de la muncă, repararea prejudiciului moral şi compensarea cheltuielilor de judecată sunt neîntemeiate şi urmează a fi respinse.
76. În conformitate cu prevederile art. art. 238-241 Cod de procedură civilă al RM, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Roşca Andrian –către Agenţia Proprietăţii Publice şi Institutul de Tehnică Agricolă „Mecagro”, intervenient accesoriu Micu Alexei cu privire la anularea hotărârii fondatorului, restabilirea la serviciu, încasarea salariului pentru lipsa forţată de la muncă, repararea prejudiciului moral şi compensarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul centru).

Preşedintele şedinţei,
judecător CRIGAN Dragoş